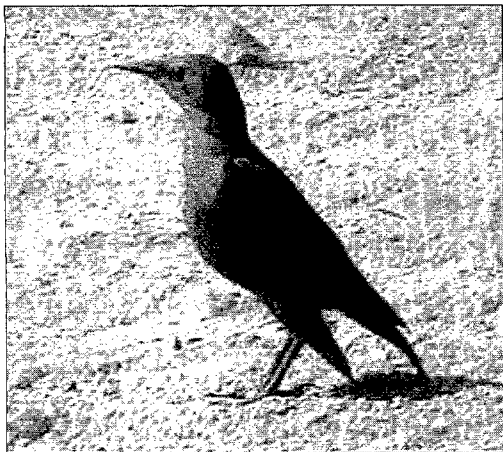

ENTREVISTA AMB UN ESTORNELL NEGRE

casa dels pares, després de la seva mort. Pobrets!

—Estat civil?

—Aparellada.

—Activitat?

—Ai! Què li haig de contestar. Els pobres hem de fer de tot. A la primavera em dedico exclusivament a pujar els fills, que dues llocades porten molta feina. La resta de l'any, fonamentalment, faig d'R+D i "alterne".

—Recerca i desenvolupament?

—No, no. Recol·lecció i depredació.

—I l'"alterne"...?

—Es tracta d'anar alternant les funcions. Quan vas pels camps a la recerca de tot allò que pugui servir per menjar, ho fas en grup. I s'ha d'anar alternant la feina de recerca i depredació amb la de vigilància dels molts perills que hi ha.

—Aficions?

—Com a tothom el que més m'agrada són les reunions del capvespre als dormidors comunals i xerrar i sentir totes les tifereries del dia. Compte! Que no critiquem pas a ningú, que només és un parlar, eh?

—I, a part d'aquesta?

—També gaudeixo molt amb el vol sincronitzat. Ho trobo una activitat molt bonica i gratificant. S'hi coneix molta gent i s'hi fan moltes amistats. I quan més gent hi ha millor, més

divertit. Ho practico acabada de la feina i després au, cap a retiro.

—Pel que explica sembla feliç però, li ha estat difícil la integració a aquest país?

—Sí que en sóc de feliç. I integrada, força. Ara, fins i tot, ens fem una mica amb la gent del país, amb els estornells vulgars. Els pares sí que ho van passar malament. Quan van arribar del sud, sense res, ningú no els va ajudar. Es van establir on van poder i s'havien de conformar amb el que no volien els estornells d'aquí, els vulgars. Ja veu on van haver d'anar a viure, on encara vivim, una zona una mica marginal.

—Però la situació ha canviat, no?

—Sí, sí que ha canviat. Alguns dels estornells vulgars han pres consciència que no fa pas tant de temps ells també van ser forasters aquí i ens han començat a tractar com a iguals. La cosa, però, va poc a poc i de friccions no en falten. Ara, que no tota la culpa és d'ells, que nosaltres també en tenim la nostra part. Que ningú no és racista fins que li toca de prop. Només cal recordar els escàndols quan es van formar algunes parelles mixtes. I els comentaris als dormidors: que si sembla mentida, un jove de tan bona família amb una negra o aquells que no volien de cap manera que un negre s'aparellés amb una vulgar.

—De totes maneres, d'això ja fa algun temps i ja s'ha superat, no?

—Miri, no pas encara. Pensi que a l'hivern, quan vénen els parents dels

vulgars de l'estranger, del nord, aquests temes tornen a sorgir. Com que ells no hi estan acostumats, ens miren de cua d'ull i porten un sentiment xenòfob que fan revifar el dels d'aquí i ja hi tornem a ser. I nosaltres com que ens en sentim, fem pinya i ens allunyem. En fi, per mi que sempre hi haurà un cert distanciament.

—els humans, què. Què en pensa dels humans?

—Ah, veu, d'aquests n'haig de dir bé. On seríem sense ells? Ens proporcionen llocs per niar, menjar abundant, escalfor als nostres dormidors urbans i protecció contra el nostres depredadors naturals (els han eliminat quasi tots). Per un que ens engegui un tret de tant en tant, la majoria ens protegeix. Només cal guardar una mica les distàncies i tot funciona a les mil meravelles. Jo li diria...

—Merda!

—Caram, mai millor dit! Quina empastifada! Potser que s'enretirés una mica. És que ja ho diu el refrany: "Al dormidor, quan més amunt millor". Aquí ningú mira prim i quan en tens ganes, deixes anar el ventre. Els de sota... ja se sap.

—Sí, sí, eh... potser millor que ho deixem aquí, doncs. Bé, moltes gràcies pel seu temps.

—De res. I ja ho sap, sempre que em necessiti, aquí em trobarà. I passi-s'hi de seguida alguna cosa que si això se li asseca li deixarà una marca...

CARLOS ALVAREZ CROS

TREBALLANT AMB ÀNGELS: UNA CELEBRACIÓ DE COLOR

El passat 22 de juliol es va obrir a Sant Feliu una nova galeria d'art, a l'avinguda Juli Garreta, número 41. Umay, l'artista, ha triat Sant Feliu per exposar per primera vegada els seus quadres. De pare pakistaní i mare iraní, és nascuda a Manchester (Anglaterra) el 1971 i declara que va iniciar la seva carrera com a artista de manera totalment autodidacta. Ha viscut la major part de la seva vida a Londres. Des de jove ja estava interessada en la teologia i la filosofia, però va començar a dedicar-se plenament a la pintura des de fa vuit anys, el 1998.

Umay explica haver trobat molts motius per decidir instal·lar-se a Catalunya: el clima, l'aire, la bellesa del lloc, la qualitat de vida, i el baix índex de delinqüència en comparació a d'altres llocs on ha viscut, i sobretot per l'energia de la zona: "M'agrada tenir les muntanyes a prop. Visc en plena natura, a Sant Miquel d'Aro, i penso que les meves pintures seran millors aquí, perquè estic visquent entre bellesa. La natura fa que la meua feina sigui millor."

El seu art està inspirat en les seves creences espirituals i les seves experiències.

"He volgut crear un espai per convidar tothom a conèixer la meua obra. He comprovat que la meua pintura atreu grups d'edat avançada i sobretot nens, a vegades molt petits. És molt gratificant quan els nens entren a veure els meus quadres. Tenen una innocència que fa que el missatge de la meua pintura els arribi directament. Això és magnífic però jo voldria que pogués arribar a tothom. Molts estudiants arriben a la galeria i demanen explicacions sobre el meu treball. Només això ja em recompensa molt."

Crec que el principal objectiu de l'art, de la pintura, és expressar els pensaments, les emocions, l'interior de l'artista, i per aquest motiu el missatge és molt important. Aquesta és la principal raó per la qual sóc aquí, especialment en un moment en què el món està passant per una sèrie d'esdeveniments inquietants i difícils per a tothom.

La meua pintura és abstracta, però és auto-explicable, cada persona decideix individualment quin és el seu missatge. Aquest missatge és de positivitat, remarca la importància d'estar bé interiorment, perquè si l'interior es troba en equilibri, l'exterior canvia també. Amb això vull donar una guia espiritual a aquelles persones que puguin necessitar-la en un moment donat de la seva vida. En aquest sentit i a nivell general, penso que la religió és d'alguna manera necessària, però aquest contingut espiritual que pot aportar la religió, a vegades pot arribar a ser tan ritual que acaba perdent el seu caràcter de guia.

En aquest sentit, els meus quadres expressen les meves emocions sobre el món, em preocupa el

futur, sobretot dels més joves. Però tot i els problemes, cal intentar deixar-los un món positiu, i ensenyar-los a ser feliços en l'ara, perquè el meu futur és allò que jo estic pensant ara.

Per transmetre aquest tipus de missatge faig servir una tècnica molt senzilla. Treballo amb olis, i pinto sovint amb les mans impregnades de pintura. Però el més important és el fet de ser un canal d'expressió, de treballar a través dels àngels, que sempre que pinto

em guien i m'assisteixen en l'obra que estic creant. En aquest cas, aquests darrers quadres han estat inspirats per Elisabeth, que es comunica amb mi a través de somnis i d'estats de meditació. Això és una de les coses que intento fer arribar a les persones que vénen, i és que tots tenim aquesta capacitat de contactar amb la nostra part angelica, sigui quina sigui la feina que haguem vingut a fer.

Moltes persones expliquen que molts dels meus quadres semblen mandales, però per a mi representen el viatge de l'ànima, des que una ànima és jove fins a ser una ànima experimentada, i les diferents etapes que va trobant al llarg del viatge a través de la llum i la foscor. Això ho represento amb cercles concèntrics que presenten diferents contrastos de llum. Tot això ho aconseguixo fent servir colors purs i formes molt senzilles.

Una altra de les meves pintures més representatives és la meua versió de com és un àngel. Els nens petits de seguida entenen el significat d'aquest quadre, i s'hi senten molt identificats perquè és un àngel que du un nen als braços.

Però un pintor té sempre un quadre que per ell és especial, i a més és en el que tothom s'hi fixa més, pel seu impacte. El quadre representa una dona i l'interior de la seva ànima. Per a mi, l'ànima es troba a la regió de l'estómac i això és el que he volgut expressar. L'ànima com a "casa" de les emocions i dels sentiments humans. En aquest sentit, observar aquest quadre esdevé curatiu per a moltes persones, perquè una part d'elles, l'ànima, reconeix l'ànima, la llum reconeix la llum."

Text i foto: ANNA JURADO VIERNES.